

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

bambôök

 pohádkové
čtení

bambôök®

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

bambôök®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Medzvecová

Dobrodružství školní aktovky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8311. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2022

ISBN 978-80-271-4634-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-1298-2 (print)

Obsah

Jak to všechno začalo	7
První společný den aktovky a Rozárky	13
Rozárka s aktovkou dovádějí s draky	21
Jak aktovka léčila Rozárku	30
Tělocvik na stadionu	39
Jak si aktovka oblíbila jezevčíka Pupíka	49
Výlet vlakem motorákem	57
Aktovka s Rozárkou jedou na nákupy	67
Štědrý den a splněná přání	76

KDOPAK
SI MĚ ASI
VYBERE...

Jak to všechno začalo

Kde se vzala, tu se vzala, ve velké továrně na školní potřeby se zrodila jedna neobyčejná aktovka. Byla modrá a mezi ostatními školními taškami ve výrobní hale doslova zářila. Měla dvě červené postranní kapsy, červené popruhy, velkou kapsu na zip a mezi očima nakreslený čtyřlístek.

Ihned pochopila, že je jiná než ostatní aktovky. Moc se těšila, až si ji v obchodě, kam všechny školní potřeby z továrny odvázejí, vybere nějaké hodné dítě. Ještě netušila, co vše ji čeká a že to nebude jen veselé. Lidský svět je plný parádních věcí, ale dokáže být i zlý a nebezpečný.

Zatímco usilovně přemýšlela nad tím, kdo si ji asi vybere a odnese domů, nevšimla si, že ji už pečlivě zabalenou veze kamion spolu s jinými aktovkami do skladu velkého obchodu. A než se nadála, byla vystavená v lesklém bílém regále. Kolem ní chodili rodiče s dětmi.

Protože byla moc hezká a svojí barvou vynikala mezi ostatními aktovkami, všichni zákazníci se u ní zastavili. Prohlíželi si ji ze všech stran, nakukovali do kapes a zkoušeli si ji na zádech. Nakonec ji ale vždy vrátili do regálu a odešli.

Dny plynuly a aktovce bylo smutno. V obchodě nebyla žádná legrace a zábava, jakou si představovala. Tak třeba zítra, pomyslela si, když se večer v obchodě setmělo. Potom zavřela oči a usnula.

Když se ráno probudila, nejdřív to kolem sebe nepoznávala. Pak ale pochopila, že ji přemístili na opačnou stranu obchodu. Vystavují tam zboží, které je v akci.

„Dnes to určitě vyjde, cítím to,“ říkala si pro sebe a nedočkavě čekala, až se otevřou dveře pro netrpělivé zákazníky. Byla nervózní, když se obchod začal plnit lidmi. Jakmile se ale den přehoupl do druhé poloviny a nikdo si ji nekoupil, přestala doufat. Náhle se však před ní zastavila starší paní s pánem.

„Podívej, ta je ale roztomilá. Ta se bude našemu vnoučkoví líbit. Koupíme mu ji k narozeninám, co říkáš? Ládík bude nadšený,“ povídala paní svému manželovi.

Ten se na ni usmál a bylo rozhodnuto. Modrou aktovku si vložili do nákupního vozíku a zamířili s ní k pokladně.

Školní aktovka byla napnutá jako kšandy. Honila se jí hlavou spousta myšlenek. Jak bude asi Ládík vypadat? Jaký bude mít pokojík? Bude ji brát s sebou na výlety? Naučí se s ním ve škole něco zajímavého?

O víkendu ji babička celou zabalila do barevného papíru s autíčky a připravila na narozeninovou oslavu.

Aktovka netrpělivě čekala, co se bude dít. V pokoji se najednou začaly ozývat neznámé hlasy – dětské i dospělé, veselé i nazlobené.

Pak začal šustit papír a aktovka cítila, jak ho neznámý kluk začíná škubat. Trhal tak divoce, až ji chvílemi škrábal do jedné z kapes.

Než se aktovka nadála, ocitla se u toho nejzlobivějšího kluka široko daleko. Hodil ji do kouta, ani se na ni nepodíval, a odešel.

„No Ládíku! Ty si ji neprohlédneš? Vždyť je moc hezká, v té se ti budou pěkně nosit učebnice,“ domlouvala Ládíkovi babička.

„Ne! Proč?“ odsekl kluk vztekle a sedl si uraženě do kouta. Čekal, že dostane obří nákladní vůz, k tomu dvě velké sady lega a novou počítačovou hru.

Když se aktovka vzpamatovala z toho, jak nehezky se Ládík chová, uvědomila si, že to s ním rozhodně nebude takové, jaké si to ještě v obchodě představovala. A měla pravdu.

Hned druhý den ráno s ní neměl slitování. Naházela do ní učebnice, přihodila zablácené boty, ve kterých

chodil hrát fotbal, do jedné z kapes natlačil banán a hnal si to s ní do školy.

Aktovka se těšila, že pozná nové prostředí a uvidí další děti, které si ji třeba budou chtít prohlédnout. Ale kdepak. Nevychovaný Ládík svůj narozeninový dárek nikomu neukázal. Ve třídě vyndal z aktovky učebnice, hodil ji pod lavici, položil na ni bundu a celé vyučování si jí nevšímal. Po škole běžel hrát s kamarády fotbal a aktovku odhodil do špinavé louže.

Aktovka byla móóóc smutná. Uvědomila si, že s tímhle klukem to jiné nebude. Podle toho, co zatím viděla, si nevážil svých věcí, nestaral se o ně a neměl z nich radost. A tak se rozhodla, že využije své neobyčejnosti a uteče. Vždyť přece umí mluvit a určitě i běhat. Zavřela oči, soustředila se a bylo to. Najednou jí vyrostly dlouhé nohy, a tak uháněla, co to šlo.

Toulala se a během své cesty poznala několik dětí, které si ji odnesly domů. Žádné si jí však nevážilo a nechovalo se k ní hezky. Nechaly v ní tři dny starou svačinu, házely ji do kaluží, čmáraly po ní černým fixem anebo si z ní velký zlý pes udělal svoji okusovací hračku. Aktovka byla moc nešťastná a hledala někoho, kdo by ji měl rád a uměl se k ní hezky chovat. Putovala od města k městu a už nedoufala, že se najde někdo, komu by se líbila.

Až se jednoho dne na kamenných schodech protínajících menší vesničku, kde se ve stínu pod vzrostlou třešní schovávala před slunečními paprsky, na ni podívaly ty nejroztomilejší oči, jaké kdy viděla. Byly modré, jako byla ona sama.

Oči patřily Rozárce – dívce, která si školní aktovku hned zamilovala. Odnesla si ji domů, celou ji vyčistila, navoňla, zašila jí několik drobných děr a vystavila ji na dřevěné polici ve svém pokojíku.

První společný den aktovky a Rozárky

„Rozárko, kde se tady vzala ta aktovka? Tys ji od někoho dostala? Nesebrala si ji snad někomu?“ ptala se maminka, která ráno vešla do Rozárčina pokoje. Byla moc hodná. Stále se usmívala a měla pochopení pro všechny bláznivé nápady své dcerky.

„Našla jsem ji na schodech na návsi. Ležela tam sama, chudák, nikdo si jí nevšímal. V kapsách nic nebylo. Podívej, ani není žádné jméno tady na cedulce,“ ukazovala Rozárka na aktovku. „Mohu si ji nechat, mami? Prosíím!“ prosebně se podívala na maminku.

„Že jsi to ty, tak můžeš,“ usmála se na ni maminka a pohladila ji po vlasech. „Vidím, že už sis ji důkladně vyčistila, krásně voní!“ pochválila Rozárku a odešla do kuchyně připravit snídani.

„Vezmu si ji dnes do školy, tu červenou tašku už nosím dlouho a bolí mě z ní záda!“ zavolala modrooká holčička z pokoje.

Školní aktovka se rozplývala blahem. Tak dlouho se trápila a teď? Je u té nejmilejší holčičky, jakou si jen mohla přát. Pozorovala, jak si Rozárka rovná věci do poliček a přitom přemýšlela, zdali na ni má promluvit, nebo ne. Co když se lekne a uteče? Vždyť aktovky přece nemluví. Přemýšlela, čím to může být, že zrovna ona je tak neobyčejná. Proč umí mluvit i běhat? Budou za tím nějaká kouzla, pomyslela si. Nakonec se rozhodla, že ještě počká.

Mezitím si do ní Rozárka úhledně skládala učebnice podle rozvrhu na dnešní den. Zkontrolovala penál, jestli v něm má vše potřebné, a vložila ho do jedné

z postranních kapes. Svačinu v krabičce, kterou ji maminka připravila, dala do druhé boční kapsy.

„Tak, paráda, to jsem si to pěkně nachystala!“ pochvalovala si Rozárka a běžela se nasnídat. Po jídle si vyčistila zuby, bleskově se oblékla, popadla aktovku a uháněla s ní ven.

Školu měla na opačném konci jejich vesnice a cesta jí vždy trvala asi deset minut. Za tu dobu si stihla zazpívat dvě písničky, pozdravit paní Šťovíčkovou, kterou pravidelně potkávala, když šla s taškou do samoobsluhy, a taky posbírala několik odpadků, které se povalovaly kolem cesty. Rozárka byla prostě slušně vychovaná a moc hodná.

Dopoledne ve škole uteklo jako voda. Aktovka z Rozárky nespustila oči. Pozorovala ji, jak zaujatě poslouchá při vyučování. Rozhodla se, že na ni promluví hned, jak budou spolu o samotě.

Když šla Rozárka s aktovkou na zádech po škole domů, všimla si, že se na dětském hřišti dohaduje skupinka dětí. Byla zvědavá, a tak se tam šla podívat. Jakmile přišla blíž, pochopila, že dva starší kluci nutí nějakého malého klučinu, aby jim dal svůj nový svítící penál. Bezbranný kluk jen stál a nechal si vše líbit.

„Nechte ho na pokoji! Je to jeho penál!“ zavolala od-
vážně Rozárka na dva uličníky. V duchu si říkala, co
ji to napadlo, vždyť jsou o hlavu vyšší než ona.

Kluci se na ni podívali a začali se smát. „Nějaká holka
nám nebude říkat, co máme dělat,“ prohodil jeden
z nich a opět začali do nejmenšího strkat.

Rozárka sebrala všechnu odvahu a přišla až k nim.
Zatahala jednoho za poutko batohu. Ten se na ni po-
díval a zamračil se.

Aktovka věděla, že bude muset Rozárce pomoci a za-
kročit. Nikdo však nesmí poznat, že je kouzelná. Jak to

jen udělat? Přemýšlela, rozhlížela se kolem, a zatímco se Rozárka dohadovala s kluky, vymyslela perfektní plán. Využila své kouzelné síly, postranní kapsu proměnila na dlouhou ruku, nepozorovaně nabrala ze země plnou hrst mravenců a hodila je oběma drzounům zezadu za trička.

Rozárka už si začínala zoufat a chtěla dohadování vzdát, kluci totiž vypadali čím dál tím hrozivěji, ale pak se najednou něco stalo. Oba začali poskakovat a vrískat, točili se na místě a drbali se přitom na zádech.

„Auvajs, to bolí!“ volali jeden přes druhého. „Co jsi nám to provedla?“ poskakovali jako blechy.

Toho Rozárka s malým chlapcem využili a pelášili z hřiště pryč. Když doběhli o ulici dál, kluk Rozárce moc děkoval. Byl rád, že nepřišel o svůj svítící penál, který mu daroval jeho tatínek.

„Jak se ti to podařilo? Ty jsi na ně něco nasypala?“ ptal se zvědavě.

Rozárka ale jen kroutila hlavou. Sama vůbec netušila, co se mohlo stát. Jen školní aktovka si pochvalovala, jak ty dva drzouny pěkně potrestala.

Cestou domů se Rozárka ještě na chvíli posadila na dřevěnou lavičku, kde si pokaždé ráda malovala drobné obrázky do svého zápisníku.

V ten moment se aktovka rozhodla, že se jí představí. „Ahoj, já jsem aktovka. Jsem moc ráda, že jsi mě našla na schodech a odnesla sis mě domů. Je mi s tebou moc dobře,“ promluvila tiše.

Rozárka leknutím nadskočila a štípla se do tváří, jestli se jí to nezdá. „Já věděla, že nebudeš jen obyčejná!“ vykřikla a popadla aktovku do náručí. „Říkala jsem si, že ty oči jsou jako živý! Ukaž, mrkni na mě,“ poprosila a čekala, co se bude dít.

A aktovka skutečně zamrkala, a dokonce na ni vyplázla z legrace jazyk.

„Páni! To je paráda.“ Rozárka nemohla stále uvěřit, že si našla kouzelnou mluvící aktovku. „Proč ses mi nepředstavila už včera?“ byla zvědavá a položila aktovku zpátky na lavičku.